

РЕШЕНИЕ

№ 35060

гр. София, 24.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **8484** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалбата, вх. № 19644/05.08.2025 г. от В. М. - гражданин на И., против ЗАПОВЕД, рег. № 533з-9283/01.08.2025 г. на началника на Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи - МВР, да бъде издадено разрешение за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, по Заявление, вх. № 103019/18.07.2025 г.

Оспорватият не се явява. Представяван е от редовно упълномощен адвокат Е. Ф., която: поддържа жалбата, с която се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на заповедта; ангажира показания на свидетели; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък; представена е писмена защита.

Ответникът, посредством юрисконсулт – пълномощник, с писмено становище: е представил доказателства за компетентност на административния орган; е заявил оспорване на жалбата, претенция за юрисконсултско възнаграждение и възражение за прекомерен на адвокатското.

Доказателствата, съставляващи административната преписка и тези, представени от адвоката на жалбоподателя са приети без оспорване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Със Заявление, вх. № 103019/18.07.2025 г. В. М. - гражданин на И. е поискал предоставяне право на постоянно пребиваване в Р. България, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ (редакцията, преди изменението с ДВ, бр. 52/2025 г.)-катопредставител в РБ по пълномощие, на регистрирано в

Българската търговско – промишлена палата търговско представителство, на регистрирано в И. дружество

„С. П. Л. консултингенджиниърс“. Към заявлението били приложени изискуеми документи, описани в оспорваната заповед, вкл. декларация за адрес в [населено място] и договор за наем на недвижим имот. Във връзка със заявлението и предвид представената докладна записка от 28.07.2025 г. (л. 23 от делото) служители от Отдел „Миграция“ - СДВР извършил на същата дата физическа проверка на декларирания адрес на пребиваване, като записали, че: „не установили никого“; касиерът на сградата заявил, че не познава собствениците на конкретния апартамент, който „в момента е необитаем“, както и че „никога не е виждала търсения чужденец“; по телефона разговаряли със С. С. – съпруг на Б. П., която е наемодател по договора за наем и собственик на жилището. На данните от тази докладна записка се позовал полицейски инспектор от Отдел „Миграция“, който изготвил Становище, рег. № 513р-81397/01.08.2025 г. (л. 22) до началника на отдела и предложил издаване на заповед за отказ, по Заявление, вх. № 103019/18.07.2025 г., на основание чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Текстът на становището буквално е възпроизведен в процесната Заповед, рег. № 533з-9283/01.08.2025 г., издадена от началника на Отдел „Миграция“ – СДВР.

Съдът разпита като свидетели на жалбоподателя Б. Г. П. – наемодател на жилището и Д. М. Е. Ф. – син на адвоката на жалбоподателя – адвокат Е. Ф..

Свидетелят Б. Г. П.: потвърди наличието на договор за наем (л. 9) и съдържанието му; заяви, че: не знае, дали тримата наематели едновременно обитават жилището; въвела в апартамента през м. 07.2025 г. мъж, на когото предоставила ключ, след което не е посещавала адреса. Съдът не намира основания да дискредитира тези показания, които кореспондират с писмените доказателства и не са опровергани в условията на насрещно доказване от страна на ответника.

Свидетелят Д. М. Е. Ф. – син на адвокат Е. Ф. твърди с показанията си, че: познава В. М. и знае за жилището под наем в [населено място], [улица], тъй като превозвал чужденеца „няколко пъти с кола, поради това, че той работи до много късно“; чужденецът има търговско представителство - офис в центъра на [населено място], като наел и „стая в един хотел в центъра, тъй като там провеждал бизнес –срещи“. Макар да отчита, че този свидетел е син на адвокат Е. Ф. и показанията му съответстват на защитната ѝ теза Съдът ги кредитира досежно неопровергания факт за наличие на договор за наем на жилище и с оглед липсата на процесуална активност от страна на ответника.

Съдът намира жалбата за основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Според чл. 22, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република България се осъществява, въз основа на разрешение на службите за административен контрол на чужденците, което се издава (ал. 4) след писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, „което има задължителен характер за Дирекция „Миграция“. Т. за случая не е представено от страна на ответника и този факт представлява самостоятелно основание Заповед, рег. № 533з-9283/01.08.2025 г. на началника на Отдел „Миграция“ да бъде квалифицирана като процесуално незаконосъобразна.

Материалноправните основания, регламентирани с чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези по чл. 10, ал. 1, т.т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана от ответника по настоящото дело като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който „е представил документ с невярно съдържание или е декларира невярни данни“. В процесния случай ответникът е приел

конкретно, че заявителят е декларирал неверни данни, а именно, че пребивава на адреса от договора за наем.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказва по несъмнен начин наличието, по отношение В. М. - гражданин на И. основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ изисква „деклариране на неверни данни“, които, според ответника са данните, че не пребивава на посочения адрес в РБ. Деклариране в този смисъл е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, която обаче изисква чужденецът да представи „доказателства за осигурено жилище“, но не въвежда условие за пребиваване в същото жилище. Ответникът не сочи и не представя доказателства, посредством които да дискредитира доказателствената стойност на приложената декларация от Б. П. (л. 16), на договора за наем (л. 9) и на протокола към договора (л. 12). С докладната записка от 28.07.2025 г. (л. 23 от делото) не се твърди проверяващите служител от Отдел „Миграция“ да са разговаряли със собственика на жилището Б. П.. От друга страна отразената в докладната записка информация от нейния съпруг също не опровергава факта на сключен договор за наем. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на Заявление вх. № 103019/18.07.2025 г. началникът на Отдел „Миграция“ - СДВР е бил задължен да се съобрази и с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност: да изиска от собственика на имота лично обяснение; да разпорежи последваща проверка. О. краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни“ не съответства на условието, по смисъла на 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, за представяне „доказателства за осигурено жилище“ и не опровергава доказателствената стойност на обсъдените, и представени от чужденеца частни и официални документи. Освен това процесната заповед е издадена и в нарушение на принципа за последователност и предвидимост (чл. 13 АПК), след като ответникът изрично е отчел сред представените със заявлението документи наличието на издадено на чужденеца разрешение за пребиваване в РБ с № RA0723116, валидно до 24.10.2025 г., но неприложено в административната преписка. Следва изрично да бъде подчертан и фактът, че в Становище, рег. № 513р-81397/01.08.2025 г. (л. 22), на което се позовава началникът на Отдел „Миграция“ е констатирано след справки „в информационните масиви на МВР“, че В. М., към 31.07.2025 г. се намира на територията на Р. България.

Постановеният от началника на Отдел „Миграция“ – СДВР отказ, със Заповед, рег. № 533з-9283/01.08.2025 г. подлежи на отмяна, което обуславя основателност на искането за възстановяване в полза на жалбоподателя, на разноските му – държавна такса от 10 лева и възнаграждението, заплатено на адвоката. Съдът обаче намира за основателно възражението на ответника за прекомерно висок размер на адвокатското възнаграждение от 5 000 лева, посочено в списъка на л. 66 от делото и в договора за правна помощ (л. 65), предвид чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа. При това Съдът, в контекста на § 3 от диспозитива на решението на Съда на ЕС, от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 не счита, че нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за случая противоречи на чл. 101, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Казусът, предмет на настоящото дело не представлява фактическа и/или правна сложност. В тази връзка Съдът приема да определи размер на адвокатското възнаграждение 2 000 лева.

Административната преписка следва да бъде изпратена на началника на Отдел „Миграция“ – СДВР (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа в срок Заявление, вх. № 103019/18.07.2025 г.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 19644/05.08.2025 г. от В. М. - гражданин на И. ЗАПОВЕД, рег. № 533з-9283/01.08.2025 г. на началника на Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи - МВР, с която е отказано издаване разрешение за предоставяне право на продължително пребиваване в Република, по Заявление, вх. № 103019/18.07.2025 г. ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи - МВР да възстанови на В. М. - гражданин на И., притежаващ национален паспорт № Р 59483481/06.09.2022 г. и ЛНЧ: [ЕГН] разноските за държавна такса и възнаграждението за един адвокат, в общ размер на 2 010 лв. (две хиляди и десет лева).

ИЗПРАЩА административната преписка на началника на Отдел „Миграция“ – СДВР (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа в срок Заявление, вх. № 103019/18.07.2025 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: